

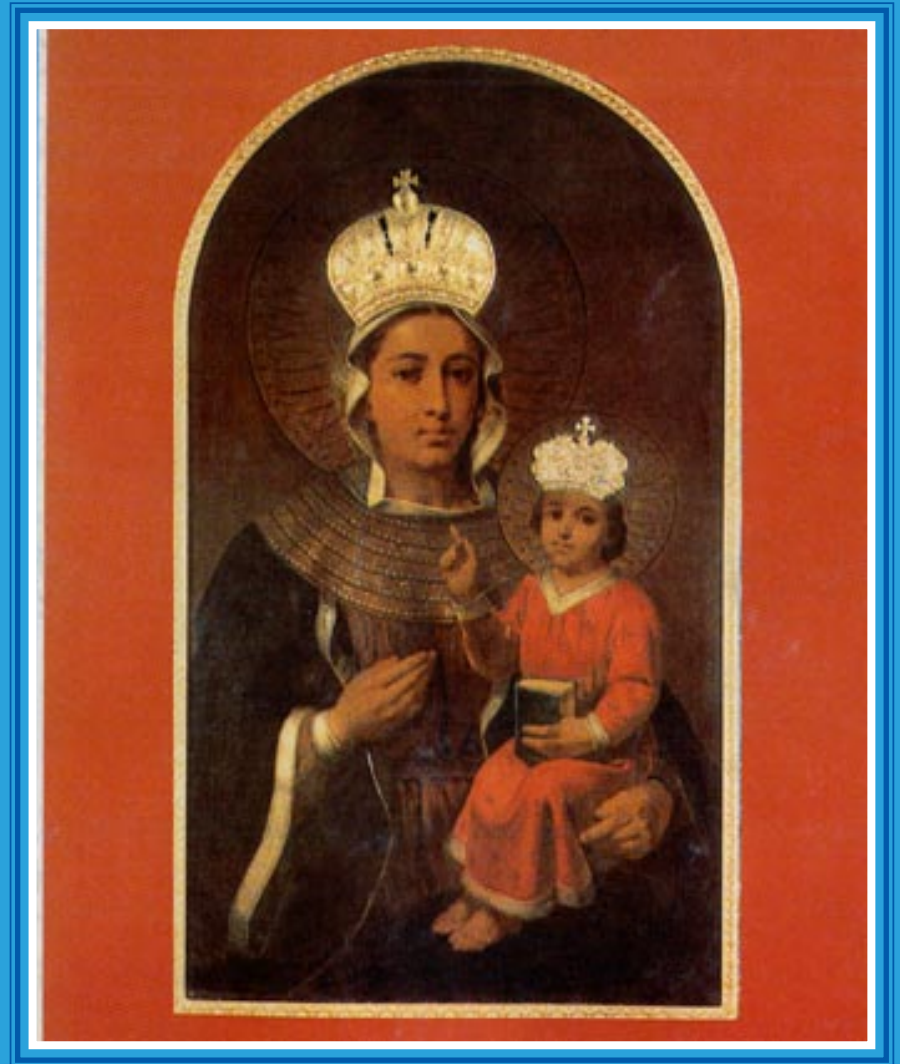
Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

1997. máj.–jún.

II. évfolyam

3. szám

A lap spirituális támogatói: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár plébános,
p. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István és Regőczi István
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.

Jöjj Szentlélek!

*Jöjj, Szentlélek Isten, jöjj,
áraszd ki a mennyekből fényességed sugarát!
Jöjj, ki árvák atyja vagy,
jöjj, ki szívek lángja vagy, ajándékos jóbarát!
Te vagy a Vigasztalás,
drága vendég, lelki Társ, Te az édes enyhülés.
Gondok között nyugalom,
hőség ellen oltalom, zokogásban könnyülés.
Jöjj, és töltsd be híveid titkos mélyű szíveit,
boldogító égi tűz!
Semmi, semmi Nélküled az emberben nem lehet,
semmi tiszta, semmi szív.
Mosd, amit a szenny belep,
öntözd, ami eleped, seb fájását csillapítsd!
Ami dermedt, élesztgesd,
ami fagyos, melengess, ami hibás, igazítsd!
Benned minden bizalom,
összad, összad pazon hét szent ajándékodat!
Adj érdemre jobbulást, üdvösséges kimúlást,
örök vigasságot adj!
Amen, alleluja.*

Pünkösdi szekvencia, Babits Mihály fordítása

Tartalomjegyzék

Mennyei Édesanyánknak	1
Kerekes Károly: Harmatgyöngyös gyapjúkelme	2
Kegyhelyek	
Csorna	4
Badalik Bertalan: Szűz Mária, a Megváltó Társa	5
A „Minden népek Asszonya”	7
Úrnapja	13
Don Stefano Gobbi: Az Oltáriszentség Anyja	14
Török József: Gondolatok a kézben áldoztatásról	17
Püspöki közlemény	21
Rózsafüzér	
A keresztény nép „zsolozsmája”	22
Hírek, hirdetések	23

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal
forduljon a lap szerkesztőségéhez!

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

Készült a Gödi Print Kft. nyomdában
felelős vezető: Lakatos Imre

Az illusztrálásnak használt grafikát
készítette: Komáromi János

A hátlap képe: A „Minden népek
Asszonyának” képe

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

ISSN szám: 1416-8243

A Stella Maris Alapítvány bank számla
száma: MHB Rt
10200885-32621031-00000000

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem
küldünk vissza.

A *Tengernek Csillaga* folyóiratban
fizetési hirdetést nem jelentetünk
meg. A nyomda- és egyéb költségek
folyamatosan emelkednek. A lap mi-
nőségét külsőkben is szeretnénk
megőrizni. Ezért **kérjük, hogy** a-
mennyiben lehetséges, **támogassa**
lapunkat. A legkisebb adományi is
éppoly szívesen fogadjuk, mint a na-
gyobbakat. Az adomány rózsaszín
csekken a postafiók címre küldhető,
vagy kérésre sárga csekket tudunk
küldeni. (Adóigazolást tudunk adni.)

A lap Budapesten a Ferenciek terén
három boltban *kapható, vagy meg-
rendelhető* a Stella Maris Alapítvány
postafiók címén.

Egy lap csomagolási- és postaköltsége
Budapestre 37 Ft, vidékre 41 Ft.

Mennyei Édesanyánknak...

A májusi utániakon csodálatos hárfahangok zengik a legszentebb és legdrágább Édesanya dicséretét. Minden Mária mise prefációjában felhangzik: „*ki szüzességének teljes ragyogásában világra hozta az Örök Világosságot, a mi Urunkat, Jézus Krisztust*”. Általa akarja a dicső Szentháromság a világra tükrözni, hogy Mária a legszebb, legtisztább, a kegyelemteljes Istenanya, akinek Szívében több szeretet van, mint a világon található összes édesanyai szívben, hiszen Istent, a minden szeretet Forrását adta nekünk.

Milliók és milliók éneklük naponta szerte a világban a Szüzanya istenanyaságának dicséretét, hiszen a Máriát dicsérő fohászoknak legszebb drágagyöngyei ezek, amelyek tizennégyszer méltatják a legdrágább Édesanyát a legszebb jelzőkkel. Milyen fenségesen mutatnak rá a Szüzanya istenanyaságának méltóságára: *Istennek Szent Anyja, Krisztus Szent Anyja, tisztaságos Anya, isteni Kegyelem Anyja, Szeplőtelen Szüzanya, sérelem nélkül való Anya, Szűz virág szent Anya, szeretetre méltó Anya, tiszteletreméltó Anya, csodálatos Anya, jótanács Anyja, Teremtőnk Anyja, Üdvözítőnk Anyja!* Ali. Vatikáni Zsinat ehhez még hozzácsatolta: *az Egyház Édesanyja*, II. János Pál pápa pedig még fémjelezte: *a családok Édesanyja*. A Szentlélek sugallatára íródott a Lorettói litánia, hogy kifejezze a Szentháromság méltatását a legszentebb Édesanya iránt, aki Isten első Szent Temploma, élő Fngyszekrény, Szentségtartó lett, akinek Szívében az Istenanya méltósága, a szűzies szépség ragyogása oly fenségesen fonódik egybe. Így igazolódik be Szent Bernát mondása, hogy Máriáról soha nem lehet elég szépet mondani, soha nem lehet kellő módon dicsérni Őt.

Papi szolgálatom legjelentősebb eseményei mind Mária kegyhelyekhez kapcsolódnak.

Drága, özvegy édesanyámnak a legnagyobb öröme, szíve vágyának teljesülése volt, amikor 1943-ban Belgiumból – tíz évi távollét után – mint felszentelt pap, hazatértem és Magyarországon első szentmisémet húsvét vasárnapján a Máriaremetei kegytemplomban mutattam be.

Regőczy István, Isten vándora

Harmatgyöngyös gyapjúkelme

Nagyanyáink idejében általános szokás volt, néprajzi leírások tanúsága szerint sok helyen ma is él, hogy esküvők nyélbeütése előtt néhány héttel a vőlegény elküldött egy „tisztos személyt” a menyasszonyi házhoz. A küldött hivatalos megbízatásának igazolására jelet vagy mint ők mondták, „jegyet” vitt magával. Ez a jel, illetve „jegy” volt a gyönggyel hímzett jegykendő. Jámbor hívők ma is úgy magyarázzák ezt a szokást, hogy Gedeonnak harmatgyöngyös gyapjúkelméje Istentől küldött jegykendő volt a választott nép, illetve az egész megváltott emberiség számára. Ezért emlékeztette a leánykérőbe küldött „tisztos személy” a jegykendő átadásakor a leányt Gedeonnak gyöngyös gyapjára, amelyben a Boldogságos Szűz előképét kell látnunk. „Mert az ő tisztasága fogadta magába a Szentlélek harmatát, s abból szülte nekünk isteni Magzatát.” így szól a régi rigmus.

De nézzük csak a Szentírásban a harmatgyöngyös gyapjúkelme történetét! A Bírák könyvében olvassuk, hogy Isten meg akarja szabadítani népét az elnyomó pogány midiántáktól. A szabadítás eszközül az ifjú Gedeont választja ki Hozzá küldi angyalát. Gedeon jelt kér az angyaltól: „Ezt a báránygyapjú fürtöt – mondja – kiteszem a szérűbe. Ha a harmat csak ezt a gyapjút éri, s körülötte a föld száraz marad, ez annak lesz a jele, hogy csakugyan az én kezem által akarod megszabadítani Izraelt” (Bir 6,7). Isten megadja a jelt: harmatgyöngyös lesz tiszta gyapjúfürtje, míg körülötte az egész szérű száraz marad. Mint amilyen száraz volt a megváltásra váró emberiség szíve-lelke köröskörül az egész világon, amikor egyedül Mária szűz méhére harmatozták le az egek az Igazat: megnyílt az ég és megtermett az Üdvözítőt.

Gedeon elindult, hogy felszabadítsa népét. A nép reményre kap s követi őt. Az Isten angyala azonban nem enged vele akárkit. Először is kiszorítja a gyávákat. Így oktatja Gedeont: „Szólj a néphez és hirdesd ki mindnyájuk hallatára: Aki fél és retteg, térjen vissza” (Bir 7,3). Így is marad még tízezer ember. „Sok a nép”, mondja az Úr. „Vezesd őket a vízhez, ott majd kipróbálom őket” (Bir 7,4). S külön állítja az Úr azokat, akik a vizet markukba véve mértékletesen isznak (ezek csak háromezren voltak) s azokat, akik mohón nekihasal-

tak a víznek s mértéktelenül ittak. Az utóbbiakat Gedeon hazakergeti. Háromezren vitézzel indul mindössze a mérhetetlen ellenség ellen. De a háromezren harcosban a bátorság isteni Lelke és a mértékletesség isteni Lelke él! Ezeket Gedeonnal együtt Isten magának foglalta le, magának jegyezte el a harmatgyöngyös jegykendő csodajelével. Fegyverzetük is csodálatos. Egyik kezükben cserépkorsó, benne égő fáklyával, másik kezükben harsona. Az utolsó ítélet angyalainak előfutárai ők. Mikor az ellenség közelébe érnek, olyan rémület szállja meg a legyőzhetetlennek hitt ellenséget, hogy összezavarodnak s halomra pusztítják egymást. Gedeon csak állt háromezren vitézével. S győzött! Azaz, hogy győzött a bátorság és mértékletesség isteni Lelke, aki harmatgyöngyös jegykendővel jegyezte el az ószövetség előképesen szűzmáriás lelkeit!

Ne gondolja senki, hogy istentelen erők ellen valaha is lehet győzni másképpen, mint – szűzmánásan! Az előképek arra valók, hogy kifejtsek nekünk ennek a szónak tartalmát, hogy „szűzmáriás”.

Gedeon harmatgyöngyös gyapjúkelméjének történetéből azt tanítja nekünk a Szentlélek, hogy törekeny agyagkorsóban, földből való testünkben ég a hit fáklyája. Ne rejtjük el, hanem fogjuk a kezünkbe, mutassuk meg! Az Isten harsonát is adott, a szó harsogó erejét. Ne hallgassuk el Isten igéjét! Tárjuk ki lelkünket az ég felé, s ha azt valóban „gyapjúkelmének” találja az Isten, beleszáll harmata: akkor is, ha az egész világszérű ki is száradt volna már körülötte. És nem is mi harcolunk tovább, hanem a bátorság, mértékletesség és töbi isteni ajándékok Lelke – bennünk!

Ilyen értelemben mondjuk azt, hogy a mi lelkünk is lehet szűzmáriás, harmatgyöngyös gyapjúkelme. Puha, meleg, fehér takarója, védője és ápolója az Isten gondolatának az emberről. Ez a puhaság nem gyengeség, hanem erő; ez a melegség nem olavadozás, hanem összeforrasztás, ez a fehérség nem üresség, hanem kegyelemmel való teljesség. – A Szűzanya harmatgyöngyös gyapjúkelméje öröktől fogva a megtestesült Istengyermekek pólyázza. Tanuljunk Tőle!

Kerekes Károly O Cist

Kerekes Károly: Májusi Mozaikok, 1991.

Mária-kegyhelyek

Csorna

Talán mindörökre a Szűzanya titka marad, hogy hány embert gyógyított meg testi-lelki bajából azok közül, akik Csornán fordultak hozzá segítségért.

A hit zarándokútját járva hozta képét hazánkba messze földről, Csehországból 1757 táján Schrabel Tádé, a későbbi csornai prépost.

Nem az első eset és nem is az utolsó, hogy valaki magával viszi új otthonába kedves Mária képét. „Az Egyház hittételként vallja, hogy megengedett és üdvös dolog tisztelni a szentképeket. Ha az ember valakit szeret és tisztel, akkor azokat a dolgokat is becsben tartja, amelyekkel szeretetének és tiszteletének tárgya akár személyes kapcsolatban volt, akár képük által megelevenül.” (BadalikB.)

Ez a csodálatos kép, melynek festője ismeretlen, átélte az 1790-ben pusztító tűzvészt Csornán, a premontrai rend templomához épített Szent Kereszt kápolnában. Teljesen sértetlen maradt. Sokan járultak eléje nagy bizalommal és a kegytárgyak sokasága arról vall, hogy a kegyelmek Anyja meghallgatta kérésüket.

Több, hitelesen igazolt csodát jegyeztek fel a képpel kapcsolatban, 1761-ben két kisfiúnak, 1763-ban pedig egy fiatal lánynak a gyógyulását. A csodás gyógyulások mindhárom esetben a kép előtt történtek, amikor a szülők bizalommal ajánlották beteg gyermekeiket a Boldogságos Szűz Máriának, a betegek gyógyítójának oltalmába.

A képet „Szerecsen Máriának” is nevezik barna színezete miatt. Ékes királyi korona díszíti a Szűzanya és a karján ülő gyermek Jézus fejét. Szelíden komoly tekintetük minden embert megszólít: Jöjjetek hozzánk, bizalommal jöjjetek!

A templom főbúcsúját május utolsó vasárnapján tartják.

MI.

Szűz Mária, a Megváltó Társa

Szűz Mária a Megváltó anyja s különleges és egyedülláló társa a megváltás művének végrehajtásában. Az angyali üdvözléskor az isteni hírnök kifejezetten a „megváltói” édesanyasághoz kéri Mária beleegyezését.

Amikor Szűz Máriáról azt mondjuk, hogy a Megváltó társa, ez anynyit jelent, hogy Isten örök elrendelésének megfelelőleg – természetesen *Krisztustól függően és neki alárendelten – cselekvően részt vett megváltásunkművében. ...*

Az angyali üdvözléskor nemcsak az volt a célja, hogy Isten tudomására hozza Máriának, hogy őt választotta ki az isteni Megváltó anyjául, hanem az is, hogy a Szűz Anya szabad beleegyezését kérje a messiási istenanyaság vállalására. ...

A Szűz Anya cselekedeteit, melyekkel részt vett megváltásunkban, három csoportba sorolhatjuk.

1.) Az első csoportba azok a cselekedetei sorolhatók, melyek a *megtestesülésben és megváltásban való szabad hozzájárulásával kapcsolatosak. .*

Isten tudtára akarta hozni Szűz Máriának, hogy őt választotta ki az Istenfia Anyjául.

Mivel azonban Isten a szabad emberre nem akar semmit sem rákényszeríteni, egyben Mária szabad elhatározását várta a híradás nyomán...

Ismeretesekek szavai, melyekkel ezt a szabad hozzájárulást kifejezte: „Az Úr szolgáló leánya vagyok: történnék velem szavaid szerint” (Lk 1,38).

S ő ezt a hozzájárulást soha vissza nem vonta, sőt többször megújította: így amikor Szent Fiát a jeruzsálemi templomban bemutatta s bizonyára többször is hosszú keresztútján és a Golgotán.

Meg kell még említenünk, hogy az Isten anyja ezt a hozzájárulást nemcsak saját, hanem az emberi nem nevében is tette, amint ezt tanítja Szent Tamás (III. 30,1 a), akinek tanítását XII. Piusz pápa a „Mystici corporis” kezdetű körlevelében a következőképpen fejezi ki: „0 az egész emberi nem nevében adta beleegyezését, hogy isteni Fia és az emberi természet között valami képletes értelmű lelki házasság jöjjön létre”...

2.) Szűz Mária megváltásunkban résztvevő cselekedeteinek második csoportjába tartoznak a meg\>áltással kapcsolatos szenvedések.

Szűz Máriának az isteni Megváltóval való kapcsolata, sorsközössége egész életére szenvedést jelentett. ...

Mária a simeoni jövendölés fényében legalább nagy vonalakban látta, hogy Jézus élete hosszú keresztút lesz az emberiség üdvözítésére. Isten nem kímélte meg Máriát ettől a szenvedéstől. Azt akarta, hogy az ő szenvedése is üdvösségére váljék az emberiségnek.

3.) Szűz Máriának megváltásunkban való közreműködése akkor teljesedett ki egészen, amikor a Golgotán a keresztfa alatt Fájdalmas Anyaként állt és Szent Fiát Isten iránti engedelmségből és emberszeretetsből, lemondva anyai jogairól, az emberiség üdvösségéért feláldozta. És ez cselekedeteinek harmadik csoportja, amellyel üdvösségünk megszerzésében közreműködött. Együtt szenvedett az Üdvözítővel, keresztthalát mint édesanyja lélekben átélte olyannyira, hogy ezt az áldozatot, melyet az Úr Jézus a keresztfán bemutatott, szívében ő is bemutatta. Valóban beteljesedett rajta Simeon jövendölése: „A te lelkedet is tör járja át” (Lk 2,35).

Ott állt a keresztfa alatt a Fájdalmas Anya az emberiség képviselőjeként s „Isten akaratahoz simuló vértanúlelkületével önmagát és önmagában az egész emberi nemet azonosította az Üdvözítő áldozatával” (Sch 87). S bármennyire szenvedett is lélekben, szívesen áldozta fel Szent Fiát az emberiség üdvéért. S ezt az utolsó mozzanatot külön szeretnénk nyoma-tékozni, mert a Szűz Anyának mint a Megváltó anyjának és művében társának üdvösséget szerző cselekedetei közül ez a leglényegesebb.

Hogy ezt jobban megértsük, tudnunk kell, hogy az áldozat bemutatásához nemcsak áldozati tárgy, bemutató pap és előírt szertartás szükséges, hanem egy negyedik elem is, aki az áldozati tárgyat – ez esetben személyt – hozza, odaadja a papnak feláldozás végett. S ez a negyedik elem a Golgotán Szűz Mária, a Társmegváltó volt, aki a pápák már említett kijelentései szerint, lemondott anyai jogáról és Szent Fiát üdvösségünkért a mennyei Atyának feláldozta...

Ezek alapján arra a kérdésre: kibővíti-e az Istenanya közreműködése üdvösségünk művében Krisztus megváltói tevékenységét, – válaszunk a következő: ha közreműködését úgy fognánk fel, hogy Szűz Mária Krisz-

tus mellé rendelt „közvetítő”, avagy Krisztussal mintegy munkaközösségben dolgozott, avagy a megváltás egy részét Istentől függetlenül önmaga hajtotta végre, akkor homály borulna Krisztus megváltó tevékenységére s ez a leghatározottabban ellene mond a katolikus fel fogásnak. Ha azonban úgy fogjuk fel, hogy Mária Istentől való teljes függésben, azaz Isten erejével, a Tőle kapott „mozdítással” – természetesen szabadságának csorbítása nélkül – , vett részt az emberi nem megváltásában, akkor nemcsak nem kibővíti Krisztus megváltó tevékenységét, hanem még jobban felragyogtatja

Röviden így fejezhetjük ki ezt az igazságot: A Szűz Anya „közvetítőnk”, nem Krisztus mellett, hanem Krisztusban. Az előbbi esetben kibővítené Krisztus megváltó tevékenységét, az utóbbiban pedig új fényárban ragyogtatja fel (M. Schmaus: Manologie 311-15, 338-39).

Badalik Bertalan O.P. püspök

(Badalik B.: Istennek Szent Anyja, 1991.)

A „Minden népek Asszonya”

A Boldogságos Szűz Mária 1945 és 1959 között gyakran kitüntette jelenéseivel a Hollandiában, Amszterdam városában élő Ida Peerdemant. Látogatásai során mint a „Minden népek Asszonya” és Édesanyja mutatkozott be, címével mintegy hangsúlyozva a minden egyes ember és minden nép iránt érzett szeretetét. Felszólította Idát, hogy látomása alapján festessen róla képet, megtanította egy imádságra, majd püspökéhez küldve őt kérte, hogy e kettőt együtt terjesszék el az egész világon. Azt is kérte, hogy juttassák el a Szentatyához kívánságát, hogy a pápa minél hamarabb hirdesse ki az ötödik Mária-dogmát Szűz Máriának társmegváltó, kegyelemközvetítő és szószóló szerepéről.

Több holland és külföldi lap méltatta Haarlem-Amszterdam püspökének lépését, aki 1996-ban érkezettnek látta az időt arra, hogy a „Minden népek Asszonya”-nak kérésével kapcsolatban hivatalosan is nyilatkozzék.

Heinricks Bomers püspök HB-96-182. számmal *közleményt* adott ki Szűz Máriának mint

„Minden népek Asszonyának” nyilvános tiszteletéről

„Az országunkból és külföldről is régóta hozzánk érkező és egyre szaporodó kérdések arra késztetnek, hogy felvilágosítást adjunk Szűz Máriának 1945 és 1959 között történt amszterdami jelenéseiről, melyek során mint »Minden népek Asszonya« mutatkozott be.

Alapos megfontolás és hivatalos tárgyalások után úgy gondoljuk, hogy a kívánatos lelkipásztori felvilágosítás érdekében a következő irányvonalat kell követnünk:

Külön kell választanunk a jelenések és az üzenetek kérdését a »Minden népek Asszonya« címtől.

Az Egyház pillanatnyilag nem tud nyilatkozni a jelenések és az üzenetek tartalmának természetfeletti voltáról. Lelkiismerete szerint mindenki szabadon kialakíthatja erről véleményét.

Az »Urunk, Jézus Krisztus...« kezdetű imádság, amelyben szerepel a »Minden népek Asszonya« megszólítás, már 1951-ben elnyerte az Egyházzójóvágyását az akkori helybeli püspöktől, Huibers-től.

Részünkről nem teszünk ellenvetést Szűz Máriának ilyen címen történő nyilvános tiszteletével kapcsolatban.

Olyan időben, amikor az emberek, népek és kultúrák egyre inkább egymás ellen fordulnak – és Amszterdamban nem kevésbé, mint mássutt – úgy gondoljuk, hogy pontosan ez a cím vet világos fényt Szűz Mária általános anyaságára, valamint az Úr üdvözítő tervében való egyedüli és asszonyi szerepére.”

Haarlem, 1996. május 31-én, Szűz Mária látogatásának ünnepén,

Heinricks Bomers, püspök, és Jozef Punt segédpüspök

Aközlemény akilencvenéves IdaPeerdeman, a „Mindennepek Asszonya” látnokának halála előtt tizenhét nappal látott napvilágot. Őszintén reméljük, hogy súlyos betegségében még tudomást szerezhetett róla, és az öröm enyhülést jelentett szenvedésében. Hiszen egész életében ebben reménykedett, ezt várta. Mennyire kérte, hányszor felkereste Amszter-

dam egykori püspökeit a Szűzanya követségében járva, hogy engedélyezzék az imádságot, a tiszteletet, a templom építését és mozdítsák elő a társmegváltó – kegyelemközvetítő – szószóló dogma kihirdetését. Almainak, vagyis az „Asszony” kérésének fokozatos megvalósulását most már a boldog örökkévalóságból figyelheti.

Heinricks Bomers, Amszterdam püspöke jól ismerte, szerette és becsülte Ida Peerdemant, maga vezette a látnók temetési szertartását és a legnagyobb elismeréssel nyilatkozott róla beszédében: „Tudom, hogy Ida sohasem vált különleges élményei miatt beképzeltté. Szerény volt élete utolsó napjáig, és irtózott attól, hogy személyét megkülönböztetésben részesítsék. Mindkettő pozitív jel. Számomra nem kétséges, hogy becsületes volt és az igazságot mondta el arról, amit átélt. Egész életét a »Min-den népek Asszonya« tiszteletének szentelte. Úgy gondolom, hogy ez a tisztelet a mi időnkben igen hasznos lehet.”

Bizonyára sokan hallottak a „Minden népek Asszonya” üzeneteiről és még többen ismerik és imádkozzák imádságát (lásd a 11. oldalon). Az ima megteremtette első gyümölcsét, úgy hogy május 31-én az Egyház nyilvános ünnepségen fogja hallatni könyörgését a „Minden népek Asszonya” közbenjárásával a Szentlélek Úristen kegyelmeinek kiáradásáért. 1945 óta az egész világot bejárta üzenete, és a Szentlélek kegyelmeit kérő imádság már több, mint hatvan püspöktől kapott jóváhagyást. Az üzeneteket is évek óta egyházi jóváhagyással adják ki.

1997. május 31-én nagy ünnepélyességgel, nemzetközi imatálalkozó keretében fognak megemlékezni a „Minden népek Asszonya” nyilvános tiszteletének első évfordulójáról Amszterdamban. Az egész napot felölelő program szentségimádással kezdődik és zárul, végül szentségi áldással bocsátják útjukra a zarándokokat.

Az ünnep programján több püspök neve olvasható, akik imájukkal, szentbeszédekkel kívánnak megemlékezni az első évfordulóról.

Bomers püspök fog május 31-én, az imanapon ünnepi szentbeszédet mondani és koncelebrált szentmisét bemutatni a jelenlévő püspökökkel és papokkal együtt. A szentmise után felajánlás következik Szűz Mária Szeplőtelen Szívének II. János Pál pápa imájával, amelylyel 1984. március 25-én a világot felajánlotta és a Szűzanyára bízta. (lásd: Tengernek Csillaga II. évi 1. szám 7-9. old.)

Sok külföldi vendéget várnak, hiszen Szűz Mária minden nép, minden ember Asszonya és Édesanyja. Amszterdam messze van, de az ima nem ismer határokat, lélekben mindenki egyesülhet az ünneplőkkel és részesülhet a nap kegyelmében, ha otthonában imádkozva kapcsolódik hozzájuk.

(Jelentkezni lehet: Stichting Vrouwe van allé Volkeren, Diepenbrockstraat 3, NL-1077VX Amsterdam, Tel/fax: 00/31-20-6620-504.)

„Minden népek Asszonyának” üzenetei

Ida Peerdeman józanéletű katolikus polgári családban nőtt fel négy testvérével együtt. A második világháború utolsó napjaiban, 1945. március 25-én történt, hogy meglátogatta őket Páter Frehe OP, aki évek óta volt Ida lelkiatyja. Éppen az aggasztó élelmiszerhiányról beszélgettek és azt találgatták, hogy szükség esetén lehet-e tulipánhagymából levest főzni, amikor Ida ellenállhatatlan belső erőtlől indítva a szomszéd szobába sietett. Ragyogó fényt látott, amelyből egy szépséges asszony lépett elő és megszólította őt. Ida megkérdezte tőle: „Te Szűz Mária vagy?” Az asszony így válaszolt: „Asszonynak fognak nevezni, Anyának”. Majd így folytatta: „Mondd utánam!” Az Asszony üzenetét Ida szóról szóra fennhangon megismételte, úgy hogy nővére le tudta írni.

A jelenések időről időre hasonló módon következtek be. Később az Asszony elmondta, hogy üzenete nemcsak egy országnak, egy népnek, hanem minden népnek szól. Tizenöt év leforgása alatt 56 üzenet hangzott el, majd ezek után Ida a szentmisék alkalmával eucharisztikus élményekben részesült 1984-ig.

Szűz Mária felszólította Idát, hogy a jelenésekben látottak alapján festessen róla képet, amelyet az imádsággal együtt terjesszenek. A képen Szűz Mária kitárt karokkal áll a földgömbön isteni Megváltója keresztje előtt mint társmegváltó, minden kegyelem közvetítője és szószóló, mert a „Minden népek Asszonya” üzenete az egész világnak szól. A keresztet a világban kell felállítani és elfogadni, hogy megszentelje életünket. A Föld körül bárányok serege látható állva, pihenve, legelészve. Közülük többen emelik tekintetüket az Asszonyra és a keresztre

A bárányok jelképezik az emberiséget, amely csak akkor található meg békéjét, ha a kereszt lesz életének középpontjában. A nyájban fekete bárányok is legelésznek, azokat különös gonddal akarja Jézushoz vezetni a „Minden népek Asszonya”, akit egykor mint Máriát, az Úr kis szolgálóleányát ismertek az emberek. Ida látomásában látta, hogy a világra hópelyhek hullanak, és úgy szívódnak be a talajba, miként a szívekbe az imádság:

*Urunk, Jézus Krisztus, az Atyaisten Fia,
most küldd el Lelkedet a Földre!
A Szentlélek lakjék minden nép szívében,
hogy megmeneküljenek
romlástól, csapástól és háborútól!
Legyen a „Minden népek Asszonya”,
aki egykor Mária volt, a mi szószólónk!*

Az Úr 1951. esztendejétől kezdve lassan az egész világon megismerték az emberek ezt az imádságot. Ez az esdeklő ima azt kéri, hogy jöjjön el a Szentlélek erre a békétlen világra és mentse meg az embereket a bajoktól. Ezt a hatékony imát már hetvenkét nyelvre lefordították, hogy a Szűzanya kérésére a kép vagy a kereszt előtt imádkozza a Szentatya és minden ember Ezt az imát az egyszerű emberek és a tudósok is hálás szívvel fogadják. Erről mondta egy délamerikai bíboros érsek, hogy rövid összefoglalásban éppen azt kéri, amire ma leginkább szüksége van a világnak.

Sok levél tanúskodik arról, hogy milyen vigaszt, erőt merítenek ebből az imából a bajbajutottak Misszionáriusok számolnak be ennek az imának kegyelmi hatásáról, munkájukat segíti ez az ima. Protestánsok is elfogadták ezt az imát Ki tudná fölmérni, ki tudná megmondani, mit jelent ez az ima az emberek életében, és mennyi bajt háraitott el a népekről!

Szűz Mária amszterdami üzenete szerint ennek a képnek és az imádságnak kell megelőznie és előkészítenie az utolsó Mária-dogmát, mert az az út az igazi békéhez

Még 1955-ben írta erről az imáról és képről Haarlem akkori püspöke: „Nem kétséges, hogy szabad tisztelnünk a Boldogságos Szűz Máriát mint minden kegyelem közvetítőjét és társmegváltót.” MI.

Részletek a „Minden népek Asszonya” üzeneteiből:

„Asszonyok, tudjátok-e, mit jelent asszonynak lenni? Áldozatot jelent! Hagyjatok fel önzéssel és hiúsággal! Igyekeztek minden gyermeket, aki még szerteszét „lefelészik”, az élet középpontjához, a kereszthez vezetni! Hozzatok ezért áldozatot!

Férfiak! A ti erőtökre és akaratotokra van szükség ahhoz, hogy az embereket a világ egyedüli Urához, az Úr Jézus Krisztushoz vezessétek!” (1951. május 31.)

„Az egyszerű hitet kell újból az emberek közé vinni!” (1951. április 1.)

„Az Úr minden nép Megváltója. Szűz Mária, az Anya kezdetlől fogva ki volt választva mint Társmegváltó. Akkor lett társmegváltóvá, amikor az Úr Jézus visszatért az Atyához. Minden nép közbenjárója és szószólója lett.” (1953. október 11.)

„Küzdjétek és kérjétek a dogmát! Ez a ti Asszonyotok megkoronázása. Az Asszony, az Úr szolgálóleánya volt kiválasztva, és a Szentlélek beárnyékozta őt. Az Asszony ki volt választva. Neki is jelen kellett lennie a Szentlélek kiáradásakor. A Szentléleknek ki kellett áradnia az apostolokra – az első teológusokra. Ezért akarta az Úr, hogy ennél az eseménynél Édesanyja is jelen legyen. Édesanyja, a »Minden népek Asszonya« a Fiú eltávozásakor vált társmegváltóvá, közbenjáróvá és szószólóvá egy apostol – egy teológus – tanúsága szerint. Neki kellett gondoskodnia az Anyáról, az Anyának pedig gondoskodnia kellett Fia apostolairól.” (1954. április 4.)

„Mielőtt Jézus Krisztus emberi természete szerint halált szenvedett, mielőtt Jézus Krisztus fölment az Atyához, mielőtt Jézus Krisztus megjelent a világban, még egyszer eljött az emberek közé, nektek adta a nagy titkot, a minden napnak órának, percnek nagy csodáját. Önmagát adta oda, népek, nem csupán egy eszmét! Népek figyeljétek arra, amit Ő mondott: nem valamely eszmét, hanem önmagát adta egy darab kenyér színe alatt, a bor színe alatt! Így akar eljönni köztetek minden nap! Vegyétek hát magatokhoz! Vegyétek! Megadja nektek az örök élet elő-ízét.”(1957. május 31.)

Vajon eléggé tiszteljük Jézus valóságos jelenlétének misztériumát, a szeretetnek minden csodát felülmúló csodáját?

A Szentháromság vasárnapját követő csütörtököt az Egyház annak a titoknak ünneplésére szenteli, hogy az Oltáriszentségben a kenyér és bor külső színe alatt Jézus Krisztusnak, az Isten-embernek Teste és Vére, istensége és embersége, valóban, igazán és lényegileg jelen van. Ez az ünnep az

Úrnapja

Krisztus szent Testének és Vérének ünnepe.

(Magyarországon ez idő szerint a rákövetkező vasárnapon tartjuk.) Krisztus maga adta tudtul egy látomásban lüttichi Szent Juliannának († 1258) kívánságát, hogy szeretetének ezen titkát egyházi ünneppel is dicsőítsék. Julianna mindenkor mély áhítattal tisztelte és imádta az Oltáriszentséget. Gyermekkorától gyakran ismétlődött egy különös látomása: látta a teliholdat, egy kis cikkely azonban sötét volt rajta. Könyörgéseire felfedte előtte az Úr a látomás értelmét: A telihold az Egyház áhítata, a sötét cikkely az Úrnap hiányzó ünnepe. Neki kell szorgalmaznia ennek bevezetését. Húsz évig kérte könnyek között az Urat, mentse őt föl ettől a feladattól, mely kiváló papoknak való, nem pedig neki, a szegény, bűnös apácának. De végre engednie kellett. Tudós és szentéletű papok elé tárta látomását és megbízatását. Azok biztatták, és Lüttichben 1252-ben megtartották az első Úrnapját, körmenettel. Juliannának sok üldöztetésben volt része, félreismerten, idegenben halt meg, de az Úrnap fölséges ünnepében él Krisztust szerető lelke, amíg az Egyház áll.

IV. Orbán pápa 1264-ben rendelte el ezt az ünnepet, s az ő megbízásából Aquinói Szent Tamás írta meg a liturgikus szövegeket és a napcsodálatos szekvenciáját, a Lauda Sion-t.

*Dicsérd, Sión, Megváltódat, vezéredet, pásztorodat,
áldja hangos éneked!
Ahogy bírod, akként merjed, bármi nagynak énekeljed,
méltón nem dicsérheted.
Nagy titokról szól az ének: élet élő kútfejének,
a Kenyérnek hódolunk.
Melyben midőn halni készül, magát adja örökrészül
társainak Krisztusunk... (Lauda Sión)*

Az Oltáriszentség Anyja

Mennyire megtelik Szívem örömmel, hogy ti itt megvigasztaljátok Jézust! Köszönöm azt az örömet, amelyet Jézus Szívének szereztek! Köszönöm azt az örömet, amellyel égi Édesanyátok Szeplőtelen Szívének mélységes fájdalmát enyhítitek!

Én vagyok a legszentebb Oltáriszentség Anyja.

„Igenemmel” váltam az Atya Igéjének Anyjává. És bár én Istennek valóságos Anyja vagyok – mivel Jézus valóságos Isten – közreműködésem mindenekelőtt azáltal valósult meg, hogy az Igének megadtam emberi természetét.

A megtestesülés Anyjaként vagyok a megváltás Anyja is.

Tekintetek Jézusra, miként szeret, dolgozik, imádkozik, szenved és miként áldozza fel magát attól kezdve, hogy szüzi méhembe ereszkedett, egészen addig, amíg felemelték a keresztre Tekintetek Jézusra, örök papi szolgálatában, hogy megértsétek, miként vagyok Jézusnak, elsősorban mint papnak Anyja.

Emiatt vagyok a legszentebb Oltáriszentség Anyja is.

Nem mintha az én feladatomban lenne életet adni Neki ehhez a titokzatos átváltozáshoz az oltáron: ez egyedül számotokra van fenntartva, kedves fiam! Ez olyan feladat, amely igen hasonló az én anyai feladatomhoz, mert a szentmise alatt, az átváltoztatás szavai által ti is valóban életet adtok Fiamnak. Általam egy szegény dísztelen barlang fagyos jászla fogadta be Őt, általatok most a hideg oltárkő. De ti is éppúgy életet adtok Fiamnak, ahogy én.

Az Oltáriszentségnek is valóságos Anyja vagyok, mert Jézus az, aki a ti papi szolgálatotok segítségével az átváltoztatás pillanatában valóságosan jelenlővé válik. A Szentlélek hatalmas erejét kérő emberi igenetek, ami a kenyér és a bor anyagát Krisztus Testévé és Vérévé változtatja át, teszi lehetővé Jézus számára ezt a köztetek lévő új és valóságos jelenlétet.

És azért válik jelenlővé, hogy folytassa a megtestesülést, a megváltást és hogy a szentmise misztériumában megújítsa a Kálvária áldozatát, amelyet Ő emberi természetéből adódóan tudott felajánlani az Atyának –magára öltött testével együtt, amelyet én ajándékoztam Neki. így válik Jézus jelenlővé az Oltáriszentségben istenségével és dicsőséges Testé-

vei együtt, azzal a testtel, amelyet égi Édesanyátok ajándékozott Neki, a Szűz Máriától született valóságos testtel!

Fiaim, az Ő teste dicsőséges Test, de nem másik test, tehát nem újabb születéséről van szó. Valóban ugyanaz a test, amelyet én adtam Neki: Betlehemben született, meghalt a Kálvárián, sírba helyezték és feltámadt. Akkor új formát öltött magára, isteni formát, a dicsőségest. A mennyben Jézus, dicsőséges Testével együtt megmarad Szűz Mária Fiának. így az a Test, amelyiknek ti az Ő istenségével együtt az eucharisztikus átváltoztatás pillanatában életet adtok, mindenkor Mária Fia.

Ezért vagyok az Oltáriszentség Anyja.

És anyaként mindig Fiam mellett vagyok. Ahogy az Ő dicsőséges Teste – az idő és a tér határain kívül lévén – lehetővé teszi számára, hogy itt legyen előttetek e kis hegyi templom tabernákulumában, úgy azt is lehetővé teszi számára, hogy ugyanakkor a Föld minden tabernákulumában is jelen legyen. így égi Édesanyátok – dicsőséges testében – amely lehetővé teszi számára, hogy itt és mindenütt jelen legyen, valóban ott van minden tabernákulum mellett, ahol Jézust őrzik.

Én vagyok az Oltáriszentség örvendező Anyja.

Kedves fiam, ti tudjátok, hogy ahol a Fiú van, ott van mindig az Atya és a Szentlélek is. Ahogy a mennyország dicsőségében Jézus az Atya jobbán ül bensőséges egységben a Szentlélekkel, ugyanúgy – amikor hívástokra jelenlővé lesz az Oltáriszentségben, majd anyai Szívemmel körülvéve megőrzésre a tabernákulumba helyezik –, a Fiú mellett ott is valóságosan jelen van az Atya, és ott is valóságosan jelen van a Szentlélek. Mindig ott van a legszentebb isteni Háromság. Miként a mennyországban, úgy minden tabernákulum mellett is ott van égi Édesanyátok elragadtató és örvendező jelenléte. Ott van minden angyal a fény kilenc karában, hogy a Szentháromság mindenhatóságát énekeljék. Az angyali karok körül ott vannak a szent és a boldog lelkek. A mennyország magasságába felhatol a tisztítóhelyen szenvedő lelkek mély sóhaja, tisztító szenvedése és szüntelen imája.

Én vagyok az Oltáriszentség fájdalmas Anyja.

A szeretet középpontjához, az eucharisztikus Jézus körül lüktető diadalmas és tisztuló Egyházhhoz kellene csatlakoznia a küzdő Egyháznak is! Csatlakoznotok kellene nektek is, kedves fiam, szerzetesek és hívek,

hogy a mennyországgal és a tisztítóhellyel együtt az imádás és a dicséret örök himnuszát zengjétek!

Ehelyett Jézust ma *üresség* veszi körül, amelyet főleg ti, papok okoztok, akik apostoli munkátokban gyakran feleslegesen és sokat forgolódtok a kevésbé fontos és másodlagos dolgok körül. Elfeledtek arról, hogy napotok középpontjának *itt* kellene lennie a tabernákulum előtt, mert itt Jézus van jelen, és nektek elsősorban Őt kellene őriznetek.

Körülveszi Őt sok fiam *közömbössége* is, akik úgy élnek, mintha Ő nem is lenne, és amikor liturgikus szolgálatra a templomba mennek, nem veszik figyelembe az Ő köztetek lévő valóságos isteni jelenlétét.

Az eucharisztikus Jézust gyakran félreeső sarokba helyezitek, pedig a templom középpontjába kellene Őt tennetek; egyházi gyűléseitek középpontjában kellene lennie, mert az Egyház az Ő temploma, s elsősorban az Ő számára építették és csak azután a ti számotokra.

Anyai Szívemet mélységesen megszorítja az a mód, ahogy a tabernákulumban jelenlévő Jézussal bánnak sok templomban, ahol Őt félreteszik egy sarokba, mintha valamilyen használati tárgy lenne egyházi ősz-szejöveleteitek számára.

Főleg *a szentségtörések* képeznek Szívem körül fájdalmas töviskoszorút! Hány méltatlan áldozást és hány szentségtörést követnek el az emberek a mai időkben! Azt lehetne mondani, hogy már nincs olyan szentmise, ahol nem történik szentségtörő áldozás. Hogyha az én szememmel látnátok, mekkora ez a seb, amely az egész Egyházat megfertőzte és megbénítja, lefékezi, tisztátalanná és nagyon beteggé teszi! Hogyha az én szememmel látnátok, velem együtt ti is sok könnyet ontánátok!

Legyetek ti, kedves és Szívemnek szentelt fiaim, *erős felszólítás* az egész küzdő Egyház számára, hogy térjen vissza az Oltáriszentségben jelenlévő Jézushoz! Mert egyedül csak itt van az élő víz forrása, ez tisztítja meg szárazságát és újítja meg pusztaságát; egyedül itt van az élet titka, amely meghozza számára a kegyelem és a fény új pünkösdjét; csak itt van megújult szentségének titka: *az Oltáriszentségben lévő Jézusban!* Egyedül csak az Eucharishtiában lévő Jézus adja meg az egész Egyház számára a teljes megújulás erejét!

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1986. augusztus 8.

Gondolatok a kézben áldoztatásról

Történeti visszapillantás

A szentmise liturgiájának 1969-ben történt megújítása után Nyugat-Európában rohamosan elterjedt a hívek között az a szokás, hogy áldozáskor az Eucharishtiát a paptól saját kezükbe kérik, és utána önmagukat áldoztatják. A római misekönyv általános rendelkezései között erre nem találunk utalást, mert a 117. pont ezt írja elő: (A pap) „a kissé felemelt Szentostyát mindenkinek külön felmutatja és mondja: Krisztus Teste! Az áldozó ámennel felel és magához veszi a Szentséget.”

Valaha hittanórákon azt tanították az elsőáldozásra készülő gyerekeknek, hogy a püspök papszenteléskor a szentelendő kezeit (ujjait, a két tenyerét) a keresztelendőök olajával keresztalakban megkente. A pap kezei így váltak méltóvá, hogy az Úr Testét érintsék. Ez szépen kifejezi azt a keresztény lelkeséget, amellyel a „félelmetes szentséghez” közeledett a hívő ember.

A kézben áldoztatást annak apostolai az 1970-es években ókeresztény példákra hivatkozva terjesztették. Pius Parsch már a 30-as években idézte Jeruzsálemi Szent Cirillt (+386), aki az áldozóknak ezt a utasítást adta: „Amikor odalépsz, ne menj tenyeredet kinyújtva, sem az ujjaidat szétterpesztve, hanem alakítsd balkezedet mintegy trónussá a jobbkéz számára, mint olyan számára, aki a királyt fogadja. Tenyeredet tartsd öblösen, s úgy fogadd Krisztus testét, miközben áment mondasz.”

A liturgia apostola azt azonban nem tette hozzá, hogy Rómában már a VI. század folyamán a gyakori visszaélések (az Eucharisztia indok nélküli elvitele, szentségtörés kockázata) miatt elhagyták a kézben áldoztatást és elrendelték, hogy a Szentostyát a pap tegye az áldozó nyelvére.

A VII-VIII. században számos helyi zsinat átvette és megismételte a római rendelkezést, nyilvánvalóan nem ok nélkül.

Mi okozta az ókeresztény szokás felújítását az elmúlt évtizedekben?

Mellesleg, az ókeresztény bűnbánati fegyelem visszaállítását senki nem javasolta, sőt a rendszeres (legalább évi egy alkalommal végzett) gyónás éppen akkortájt ijesztoően megritkult. Az újítókat nem a nagyobb higiénia iránti igény sarkallta, hanem egyfajta hangsúlyeltolódás az Eucharisztia szemléletében és ennek jelekkel történő kifejezésében.

A joggal sok tiltakozást kiváltott Holland Katekizmus (1966) azt írja, hogy „az Egyház jelenleg nem tartja szükségesnek Jézus valószínűs jelenlétének igazságát a többitől elválasztva szemlélni. Lehet, hogy erre valamikor szükség volt, amikor egyes téveszmék tagadták Jézus valószínűs jelenlétét.” (318. o)

Ebben a megfogalmazásban a valószínűs jelenlét egy szintre kerül az emlékezéssel, a közös étkezéssel, a hálaadással, az áldozattal. így szemlélve a szentmise „közös lakoma és ugyanakkor közösségi hálaadás.” (322. o.)

Nem véletlen, hogy a VI. Pál pápa által fölállított bíborosi bizottság az Eucharisziát tárgyaló holland szöveg helyett több fejezet terjedelmében új, a Tanítóhivatal álláspontját tükröző megfogalmazás átvételét szorgalmazta, ami azonban a hollandok ellenállásába ütközött.

Az Eucharisztia tanát védelmébe vevő VI. Pál a hivatalos engedélyt nélkülöző kézben áldozásról tudomást szerezve, ennek kapcsán kérdést intézett a világ püspökeihez. Válaszában 1233 püspök elutasította az áldozás új módját, 567 mellette foglalt állást, 315 pedig komoly feltételekhez kötve tartotta csak megengedhetőnek.

A világ püspökeinek többsége tehát elutasította!

Az illetékes kongregáció VI. Pál pápa kérésére közzétett nyilatkozatában a hagyományos forma mellett állt ki; de azokban az országokban engedélyezte, ahol ez már elterjedt.

Oddi bíboros szerint VI. Pál pápa személy szerint ellenezte a kézben áldoztatást. (Yves Chiron: Paul VI., 1992, 293 o) II. János Pál pápa 1980-as párizsi látogatásakor a köztársasági elnök feleségének a televíziók kamerája előtt sem adta kezébe az Eucharisziát, hanem a hagyományos módon áldoztatta meg. A pápa tudta, mit tesz! A történelmi tények felidézése segíthet az Eucharisztia iránti tisztelet továbbgondolásában.

Megfontolandó szempontok

Látszólag jelentéktelennek tűnő apróságok változtak meg a szentmisén belül az Eucharisztia vételénél, ám ezek kifejezik azt a vallásos érzületet, amelyet a változtatások szorgalmazói előnyben akartak részesíteni a hagyományos érzülettel szemben A hívek, engedelmességgel a rövid beve-

zetésnek, szinte egyik napról a másikra átvették a szentáldozás új formáját, és csak utólag, az újat összevetve a régivel, kezdték érzékelni a különbséget. Azután következett a szentélyek átalakítása, és a régi rítusra emlékeztető építmény, az áldoztatórács gyorsan eltűnt. Mint ha a szentély rácsa azért omlott volna le, hogy a szentélyben jelenlévő szentség (sac-rum) elárassza a hajóban tartózkodó híveket; jóllehet pontosan az ellenkezője történt: a hajóból a nem szent, a mindennapi (profanum) áradt be a szentélybe a helyileg fogalmazott, társadalmilag korrekt hangvételű könyörgésektől egészen az evangéliumi eseményeket mímelő pantomim játékgig. Az áldoztatórács csak akkor menekült meg, s folytathatta létezését a templomon belül, esetleg új helyen, ha műemlék volt, vagy kemény, márvány anyaga túl nagy gondot okozott a szentély átépítésénél. Templomban mégsem lehet robbantani, mondta az egyik lelkes átépítő, miközben heti igehirdetésével a hit szikláit robbantgatta, azt magyarázva, hogy Jézus csodái mégsem csodák, csak az apostolok hitének szóbeli képződményei.

Az áldozásnál jelentős változás, hogy a hívek körmenetben vonulnak az oltárhoz, és állva fogadják az Eucharisziát. Két megoldás létezik: vagy a hívek körülállják az oltárt, és a pap jár körbe az áldoztatás során, vagy a pap marad egy helyben és a hívek járulnak elé, egyesével, kettesével. Utóbbi megoldás a pap számára egyszerűbb, ám a hívek szempontjából rosszabb. Ugyanis közvetlenül a Szent Test vétele előtt és rögtön a vétele után mozogni kell, oda, majd arrébb lépni. A figyelem pontosan a legszentebb pillanatokban szétszóródik, és nem az Úrral foglalkozik. Az oltár körülállása esetén szintén ez a helyzet, legföljebb ott egy-két másodperccel több ideig maradhat az áldozó. Sajnos csak maradhat, mert szinte mindenki kötelességének érzi, hogy más áldozni akarók vélt érdekében udvariasan azonnal visszalépjen, miközben gondolatai elterelődése miatt magával a hozzá érkezett Jézussal szemben válik udvariatlan házigazdává. Ekkor, a szent pillanatban az emberi lélek természetes igénye miatt csakis a Mártával szembeállított Mária szemlélődő példája lehet az irányadó. A régi formánál, ami azt jelentette, hogy a hívő térdel a Szent-ség vételekor, ez a nyugalom, szemlélődő odafigyelés természetesen létezett. Lassabb volt az áldoztatás, már csak a kísérelő imádság hosszabb volta miatt is, a hívek hamarabb odatértek a rács mellé, és kicsit még

maradhettek a pap továbbhaladása után is. Néhány pillanatról van szó csupán, de ez a néhány pillanat minőségi többletet jelentett a lelkiéletben. Egyébként régen sem volt kötelező letérdelni annak, aki valami oknál fogva nem tudott. Az állva áldozás indoka a liturgiareform utáni magyarázatok szerint az, hogy az állás jobban kifejezi az istengyermeki szabadságot. A térdelés viszont az Istennel szembeni hódolat maradéktalan kifejezője. Vajon a sokat emlegetett mai embernek melyikre van jobban szüksége? Sokszor támad az a benyomás, hogy még a hívők is partneri viszonylatban szeretnének „tárgyalni” Istennel, mint egyenrangú felek.

Ez a sajátos nagykorúság tűnik ki a kézben áldozáskor is. Az őskeresztények szép példája, amit azonban a történelmi fejlődés túlhaladott, alkalmas kifejezése annak, hogy a hívő és Isten között a pap szerepe visz-szaszorítandó, hiszen a hívő önmagát áldoztatja. Ebben pedig benne lehet az önüdvözítés gesztusa. Ez utóbbi megállapítás nem aggodalmaskodás, hanem szembenézés azzal az irányzattal, amely az Eucharisztia áldozat jellegét, sőt a kereszthalál áldozat jellegét igyekszik gyöngíteni vagy egyenesen megsemmisíteni a hívek tudatában. A szentmise közösségi, hálaadó étkezésként túlhangsúlyozott bemutatása annak tartalmi ki-üresítése. A forma megőrzése segíthet a tartalom megőrzésében. A Szentatya nem áldoztat kézbe. Ezzel szeretne példát adni a hagyományos áldozási forma megőrzéséhez. II. János Pál 1980-as franciaországi látogatásakor a francia köztársasági elnök feleségét a televíziós kamera láttára sem áldoztatta kézben. A pápának nincs joga példát mutatni? Akkor Krisztus miért bízta meg a vezetéssel? Ha pedig igen, akkor példája parancs erejű kellene, hogy legyen! A lelkipásztori tapintat a kézben áldozni akaró hívek iránt ideig-óráig kitérhet a példa követése elől; ám mit tesz majd, ha a valóságos jelenlétbe és az áldozat jellegébe vetett hit rohamos gyöngülésével találja magát szemben? A gyónások ijesztően csökkenő száma áttételesen erre is utalhat, mert bár kevesen gyónnak, sokan áldoznak. A szentségimádások elnéptelenedése szintén figyelmeztető jel.

Török József történész, teológus

Olvastuk...

Az olaszországi Isernia püspöke, Andrea Gemma 1996. július 23-án a következő **közleményt** adta ki:

„»Jézus Nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, (vö. íz. 45,23; Rm 14,11.) minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr!« (Fil 2,10-11.)

Ez az idézet és a Szentírás sok más helye is bőségesen megerősíti a katolikus Egyházban bevezetett szokást, hogy az *imádság bizonyos meghatározott pillanataiban – legyen az személyes, de mindenekelőtt liturgikus ima – a hívők letérdejenek*, amint ezt egyébként világosan meghatározzák azok a könyvek, amelyek a szent rítusokat szabályozzák.

Mint ahogy sok helyen tapasztalható, hogy ez a **nagyjelentőségű vallási szokás kezd eltűnni**, és hogy ennek következtében templomainkból és kápolnáinkból hasonlóképpen eltűnnek a térdeplők, hogy – miként a nem katolikus templomokban látható – székekkel helyettesítsék azokat, mostantól fogva meg akarjuk akadályozni ezt az önkényesen bevezetett visszaélést. Ezért elrendeljük, hogy egyházmegyénk minden templomában és kápolnijában, a monostorokban lévőekben is, maradjanak használatban a térdeplővel ellátott padok, és ahol ezeket önkényesen eltávolították, ott azonnal állítsák vissza, továbbá adjanak tanítást a hívőknek a térdeplő testhelyzet fontosságáról, és várják el tőlük ezzel kapcsolatban a liturgikus normák tiszteletét, ami megkívánja például, hogy térdejenek le az átváltoztatás alatt. Ahol helyhiány miatt állniuk kell egyeseknek, emlékeztessék őket arra, hogy semmi sem tiltja meg – sőt nagyon dicsérendő -, hogy letérdejenek a földre az áldozatvállalás szellemében, vagy legalább mélyen hajoljanak meg felső testükkel. Ugyanez vonatkozik a tabernákulum előtt való viselkedésre. Püspökök arra kér benneteket, hogy lelkipásztori tervével egyetértve találjátok meg újra az élő hit buzgóságát Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben lévő valóságos jelenlétében!”

Stella Maris 1996. október

A r ó z s a f ü z é r

A rózsafüzér, a keresztény nép „zsolozsmája”

Szent Domonkos óta nem volt olyan nagy rózsafüzérapostol, mint Montforti Szent Lajos. Apostolságának fő fegyverei a kereszt és a rózsafüzér voltak. Minthogy XIII. Leó, a rózsafüzér-pápa ezt az imát oly nagyon ajánlotta a keresztény népnek, és mintegy népi zsolozsmává emelte, fontos, hogy gyakran, sőt naponta imádkozzuk a rózsafüzért, mégpedig a megfelelő szellemben, különösen ahogy azt Grignon Szent Lajos imádkozni tanította. Az útmutatások ehhez a következők:

1. Egyesülj az ég összes angyalával és szentjeivel, akik Királynőjüket szüntelenül köszöntik. Csendüljön fel hangod a mennyei kórusban!
2. Egyesülj minden igazzal a földön, minden hívő lélekkel, különösen minden buzgó Mária-tisztelővel, akik az egész földkerekségen oly örömmel és áhítattal üdvözlik Királynőjüket és Édesanyjukat.
3. Egyesülj magával Mária Fiának isteni Szívével, mely még most is tisztelni akarja Édesanyját bennünk és általunk, és amely oltárainkon jelen van az Oltánszentségben.
4. Mondj ellene minden szétszórtságának; imádkozd a rózsafüzért olyan figyelmesen és áhítattal, mintha életed utolsó imája lenne!
5. Könnyörögj közben magadért, a bűnösökért, a tisztító tűzben szenvedő lelkekért, az egész Egyházért, a Szentatyáért és minden emberért.

Az „Üdvözlégy Mária” a legerősebb fegyver, mely a gonosz szellemeket megfutamítja, Isten népének ellenségeire lesújt, a tévedéseket megsemmisíti. Az „Üdvözlégy” mindenfajta kegyelemmel tölt el minket, megörvendeztet a mennyet, megújítja Mária örömét, és elősegíti a Szentháromság tiszteletét. Az első „Üdvözlégy” után, amit Gábor arkangyal imádkozott, jött létre a legcsodálatosabb isteni mű, az Isten Fiának megtestesülése; minden Üdvözlégy még most is sok kegyelmet vonz le a mennyből. Állítsd mindig elevenen szemed elé Jézus Krisztus titkait, és szemléld azt Szűz Máriával egyesülten! Fontold meg, hogy Jézus mindent érted tett és szenvedett el.

(Mária által Jézushoz, M. Grignon Szent Lajos műveiből. Bazilika Alapítvány, Budapest, 1996.)

Ne feledjük!

A jó Isten áldja meg és tartsa meg egészségben Szentatyánkat, II. János Pál pápát, aki május 18-án tölti be 77. életévét. Imádkozzunk érte!

Idén június első péntekén, 6-án ünnepeljük Jézus Szentséges Szívének évi ünnepét, június első szombatján pedig Szűz Mária Szeplőtelen Szívének évi ünnepét. Felajánlásunkat megújíthatjuk egy-egy fohással például:

„Jöjj Szentlélek, jöjj a Te nagyon szeretett jegyessed,
Szűz Mária Szeplőtelen Szívének hathatós közbenjárása által!”
(Gobbi, 1981. június 7.)

A Szűzanya bejárja a Földet

A „Franciaország Nagyasszonya” társaság kezdeményezése alapján 1995. szeptember 8-tól kezdve ünnepélyes püspöki áldás után 108 Szűz Mária szobor járta zarándokútját francia földön. Ez a laikus kezdeményezés, amelybe minden ország bekapcsolódhat, igen széleskörű fogadtatásra talált és most már túljutott a francia határokon. A zarándok szobrokat 1996. október 7-én, a Rózsafüzér Királynőjének ünnepén áldotta meg a Szentatya Rómában, hogy újból útra keljenek, bejárják immár az egész világot és a 2000. év karácsonyán ismét Rómában találkozzanak: Jézusnak, az emberiség Megváltójának születésnapját ünnepelni.

A Peugeot művek utánfutókat ajándékozott erre a célra, amelyek mint kis üveg kápolnák járnak az utakat. A Szent Szűz együtt zarándokol a turini lepel arcképével és az evangéliumos könyvvel, amely a kánai menyegző leírásánál van nyitva: „Tegyétek, amit mond!” (Jn 2,5.)

Fatima jubileuma

Az 1997. esztendőt Szentatyánk – előkészületül a 2000. év jubileumára – az Úr Jézus tiszteletére szentelte. Ebben a kiváltságos évben Fatimában igen nagy évfordulókról emlékeznek meg fél esztendőn keresztül: a Boldogságos Szűz Mária, a Rózsafüzér Királynője jelenéseinek 80. évfordulójáról, és mintegy előkészületül március 22-én ünnepelték meg bensőséges keretek között Lucia nővér 90. születésnapját. Lucia nővér előrehaladott kora ellenére igyekszik eleget tenni rendi kötelezettségeinek. Visszaemlékezéseinek nyolcadik kötetét írja püspöke megbízásából,

kiterjedt levelezést folytat és tájékozott a világban annak elenére, hogy jó néhány évtizede él a coimbrai kolostorban. A jövőt illetően rendíthetetlenül bízunk az isteni Gondviselésben, fontosnak tartja az Egyház egységét és bízunk megvalósulásában, mert amint mondja, sokkal erősebb az Egyházat összetartó erő: a hit, mint a másik erő, amely megsztja. Lucia nővér társaira és ismerőseire igen jó hatást tesz kiegyensúlyozott jó kedélyével. Nagyon fájlalja azonban, hogy az emberek egyre kevésbé tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között. Állandóan imádkozik az emberiségért, Magyarországért nővértársaival együtt minden este 9 órakor Imádkozzunk vele együtt és mondjunk mi is egy-egy fohászt érte!

Hirdetések

A Két Szív kiadónál jelenik meg a közeljövőben:

Ida Peerdeman: „**A minden népek Asszonyának**” **üzenetei**, amely a

Szűzanya jelenéseit és üzeneteit tartalmazza 1945 és 1959 között, és

Ida Peerdeman: **Eucharisztikus élmények** című naplója, amely az

üzenetek folytatását képezik és azokat a misztikus látomásokat írja

le, amelyeken Ida a szentmisék alatt részesült 1958 és 1984 között.

Május elején jelenik meg **fr. Barsi Balázs: A Bárány menyegzője** című

könyve, a Jelenések könyvével kapcsolatos elmélkedésekkel.

A Nyolc Boldogság Katolikus közösség (8900 Zalaegerszeg-Botfa,

Várberki u. 13.) szeretettel ajánlja olvasóink figyelmébe tanító kazettáit.

Szolgálatuk ingyenes, a kazettáknak nincs ára, az előállításukhoz szükséges

alanyagokat a megrendelőktől kapott adományokból vásárolják

meg és juttatják el a megrendelőkhöz. Íme tíz kazettából álló ajánlatuk:

Efraim testvér: Imádság Máriával; – Istenhez való hasonlóságunk „nyilatkozatok”; –

Boldogok, akik sírnak: majd megvigasztalják őket

Emmánuel nővér: Medjugorje: mindennap Máriával?; – Fatimától Medjugorjéig; –

Családok, ne hagyjátok magatokat lerombolni!

Francois Xavier: Megújulás a Szentlélekben

Étienne Dahler: Hogyan olvassuk a Bibliát?

Bernard Dubois: Hogyan neveljük gyermekeinket?

Kérjük olvasóinkat, hogy megrendeléseiket és adományaikat közvetlenül a Nyolc Boldogság Katolikus közösséghez juttassák el!